

Arrest

nr. 254 653 van 18 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 januari 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 februari 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas als volgt voor in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Bni Bouayah op X. Op 01.10.2019 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar broer van Nederlandse nationaliteit.

Op 01.10.2019 besloot de gemachtigde van de burgemeester te Antwerpen meteen tot de niet-inoverwegingneming (bijlage 19quinquies).

Op 15.10.2019 diende verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar broer van Nederlandse nationaliteit.

Op 20.01.2020 besloot de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 13.03.2020 diende verzoekster hierop meteen een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar broer van Nederlandse nationaliteit.

Op 15.07.2020 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekster diende op 05.09.2020 een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar broer van Nederlandse nationaliteit.

Op 04.01.2021 besloot de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie andermaal tot beslissing tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 04.01.2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing, houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing."

Dit feitenrelaas is correct en vindt steun in het administratief dossier.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 4 april 2019 België binnenkwam, samen met haar moeder en drie zussen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) voegt toe dat de verzoekende partij beroep aantekende tegen de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), zaak gekend onder rolnummer RvV X.

De bestreden beslissing is de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, op 4 januari 2021 genomen en op 6 januari 2021 ter kennis gegeven. Deze beslissing kent de volgende redengeving:

"(...)

INREISVERBOD

Aan Mevrouw die verklaart te heten

(...)

In voorkomend geval, alias

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België

De beslissing tot verwijdering van 04 01 2021 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven m toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat a 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of a 2° een vroegere beslissing tot verwijdering met uitgevoerd werd

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich met aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten De bijlage 20 van 15.07 2020 werd op 16 07 2020 aangetekend verzonden aan betrokkene met een bevel om uiterlijk op 21 08 2020 het grondgebied te verlaten Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011) Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend

Betrokkene kwam op 04.04.2019 via Charleroi de Schengenzone binnen in het gezelschap van haar moeder L.B. (ov nr 8921920) en haar drie zussen T. L. (ov nr 8936847), T. S. (ov nr 8936820) en T. I. (ov nr 8933817) Alle vijf waren zij in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko Betrokkene keerde echter niet terug naar Marokko en diende vervolgens 3 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met haar Nederlandse broer op basis van artikel 47/1.2° van de wet van 15.12.1980 De eerste twee aanvragen ingediend op 15.10.2019 en op 13.02.2020 werden geweigerd op 20.01.2020 en op 15.07.2020 Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten Betrokkene ging tegen geen enkele weigering in beroep en diende op 05.09.2020 diende betrokkene een derde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2e met dezelfde referentiepersoon Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Reden waarom naar een inreisverbod werd opgelegd driejaar

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar

Betrokkene kwam op 04.04.2019 via Charleroi de Schengenzone binnen in het gezelschap van haar moeder L. B. (ov nr X) en haar drie zussen T. L. (ov nr 8936847), T. S. (ov nr X) en T. I. (ov nr X) Alle vijf waren zij in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko Betrokkene keerde echter met terug naar Marokko en diende vervolgens 3 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met haar Nederlandse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 De eerste twee aanvragen, ingediend op 15.10.2019 en op 13.02.2020 werden geweigerd op 20.01.2020 en op 15.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten Betrokkene ging tegen geen enkele weigering in beroep en diende op 05.09.2020 diende betrokkene een derde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2C met dezelfde referentiepersoon Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 15.07.2020 werd op 16.07.2020 aangetekend verzonden aan betrokkene met een bevel om uiterlijk op 21.08.2020 het grondgebied te verlaten Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980 Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat ZIJ ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van:

"ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 41 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU: VAN HET ZORGVULDIGHEIDS-, REDELIJKHEIDS- EN VERTROUWENSBEGINSEL: VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET: EN ARTIKEL 8 EVRM"

2.2. In eerste instantie geeft de verzoekende partij het volgende theoretisch betoog:

"1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd; 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 22.05.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld; 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende

partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5. In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod als volgt geformuleerd:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd;

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 dd. 15.07.2020 werd op 16.07.2020 aangetekend verzonden aan betrokkene met een bevel om uiterlijk op 21.08.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van een procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 [...]. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend

Betrokkene kwam op 04.04.2019 via Charleroi de Schengenzone binnen in het gezelschap van haar moeder [...] en haar drie zussen [...]. Alle vijf waren zij in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Betrokkene keerde echter niet terug naar Marokko en diende vervolgens 3 keer vlak na elkaar in Antwerpen gezinshereniging aan met haar Nederlandse broer [...]. De eerste twee aanvragen ingediend op 15.10.2019 en op 13.02.2020 werden geweigerd op 20.01.2020 en op 15.07.2020. Deze weigeringen werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigering in beroep en diende op 05.09.2020 een derde aanvraag gezinshereniging in [...]. Betrokkene misbruikt de procedure van art. 47/2 [...] louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Reden waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam op 04.04.2019 via Charleroi de Schengenzone binnen in het gezelschap van haar moeder [...] en haar drie zussen [...]. Alle vijf waren zij in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Betrokkene keerde echter niet terug naar Marokko en diende vervolgens 3 keer vlak na elkaar in Antwerpen gezinshereniging aan met haar Nederlandse broer [...]. De eerste twee aanvragen ingediend op 15.10.2019 en op 13.02.2020 werden geweigerd op 20.01.2020 en op 15.07.2020. Deze weigeringen werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigering in beroep en diende op 05.09.2020 een derde aanvraag gezinshereniging in [...]. Betrokkene misbruikt de procedure van art. 47/2 [...] louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 dd. 15.07.2020 werd op 16.07.2020 aangetekend verzonden aan betrokkene met een bevel om uiterlijk op 21.08.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van een procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 [...].

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

2.3.1. Meer concreter licht de verzoekende partij in een eerste onderdeel toe:

“Er wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar.

De motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet doorgaan als een afdoende motivering! Verwerende partij beperkt zich tot een opsomming van de verblijfsaanvragen en bevelen om het grondgebied te verlaten, doch motiveert niet op afdoende wijze waarom dit een inreisverbod én dan nog een inreisverbod van 3 jaar rechtvaardigt.

Om de proportionaliteit van de maximumduur van drie jaar te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts naar het gegeven dat verzoekster al meerdere keren (slechts 3 in totaal nota bene) een aanvraag tot gezinshereniging heeft gedaan in functie van haar broer, die werden afgewezen en waarbij haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Dergelijke gebrekkige motivering kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom een inreisverbod (met een maximumduur van drie jaar dan nog wel) werd opgelegd. Gelet op de feitelikheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Verzoekster heeft hier immers haar familie. Haar broer (de referentiepersoon) verblijft hier op legale en duurzame wijze, en ook de moeder en de zussen van verzoekster dienden hier een verblijfsaanvraag in. Verzoekster vroeg op 15.10.2019 voor de eerste maal de gezinshereniging aan met haar broer. Zij werd naar aanleiding van deze aanvraag in het bezit gesteld van een oranje kaart, geldig voor een periode van zes maanden vanaf de aanvraag.

Na de eerste weigeringsbeslissing vroeg zij 2 volgende keren opnieuw de gezinshereniging aan, een laatste keer op 05.09.2020 (huidige aanvraag n.a.v. waarvan de bestreden beslissing werd genomen), telkens met nieuwe stukken.

Verzoekster wenste de procedure immers telkenmale nog een kans te geven, daar zij ervan overtuigd is dat zij op basis van de voorgelegde stukken wel degelijk voldoet aan de wettelijk gestelde voorwaarden van de gezinshereniging.

Het is wel degelijk de bedoeling van verzoekster op hier op legale wijze te verblijven.

Bovendien werd er in de bestreden beslissing ook geen rekening gehouden met de wereldwijde coronapandemie, waardoor verzoekster ten tijde van haar twee (van de drie!) laatste aanvragen eenvoudigweg niet kón terugkeren naar Marokko. Wat moest zij doen? Hier dan maar op illegale wijze verblijven? Het is dus niet meer dan normaal, en haar recht, om de aanvraag gezinshereniging opnieuw in te dienen.

Alleszins werd zij telkenmale in het bezit gesteld van een oranje kaart, waardoor zij telkens op legale wijze op het grondgebied mocht verblijven.

Vanaf haar aankomst in België heeft verzoekster hier dan ook grotendeels op legale wijze hier verbleven onder dekking van haar oranje kaart. Zij wenste daarbij dat haar aanvraag tot gezinshereniging op basis van haar broer zou worden goedgekeurd, daar zij weldegelijk financieel ten laste is van deze laatste, zoals verzoekster dan ook aantoonde in het kader van haar laatste aanvraag tot gezinshereniging (tegen deze weigeringsbeslissing werd dan ook beroep ingesteld).

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoekster met blanco strafblad, met dan nog een duur van drie jaar, is dan ook totaal disproportioneel en wordt niet voldoende gemotiveerd.”

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, hetzij de formele motiveringsplicht, is onder meer vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij weet dat de beslissing is genomen in toepassing van dit artikel. Ook de feitelijke overwegingen zijn weergegeven: er wordt gewezen naar het feit dat het inreisverbod wordt opgelegd omdat de gegeven verwijderingsmaatregel geen enkele termijn toestaat voor een vrijwillig vertrek en omdat de verzoekende partij een eerder gegeven verwijderingsmaatregel heeft genegeerd. Verder wordt uitgelegd waarom de verwerende partij meent dat er een risico op onderduiken bestaat. De bestreden beslissing legt uit waarom de duur van het inreisverbod wordt bepaald op drie jaar. Er wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening

houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van de verzoekende partij, van drie jaar *in casu* proportioneel is.

Voorts legt de bestreden beslissing uit waarom de verwerende partij meent dat er misbruik van procedure bestaat. De bestreden beslissing wijst erop dat aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten geen vrijwillige uitvoering werd gegeven en dat eerdere gezinsherenigingsaanvragen in functie van dezelfde referentiepersoon (maar liefst drie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing) werden afgewezen. De verzoekende partij ging tegen de twee eerste weigeringsbeslissingen nooit in beroep en diende onmiddellijk een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag in. Telkens opnieuw diende de verzoekende partij een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag in, steeds in functie van dezelfde referentiepersoon (haar Nederlandse broer), terwijl de verzoekende partij het Rijk binnenkwam met een visum type C, geldig voor kort verblijf, en niet terugkeerde.

Deze motieven zijn afdoende.

Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de reden kent van de bestreden beslissing zodat het normdoel van deze bepalingen werd bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Dit betekent ook dat de Raad alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering en naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

§2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Waar de verzoekende partij meent dat omwille van het verblijf van haar broer en haar familie in België de bestreden beslissing onjuist is genomen, merkt de Raad op dat uit dit gegeven niet automatisch een verblijfsrecht voortvloeit. De bestreden beslissing verwijst correct naar de beslissingen die de gezinsherenigingsaanvraag weigeren. Deze weigeringsbeslissingen hebben betrekking op dezelfde referentiepersoon en tegen de twee eerste weigeringen werd nooit beroep aangetekend. De verwerende partij kon oordelen, op niet kennelijk onredelijke wijze, dat het tevergeefs herhaaldelijk indienen van een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag in functie van dezelfde referentiepersoon inderdaad een misbruik van procedure kan uitmaken. Verder is, gelet op de inhoud van artikel 74/11, §1, tweede lid, het niet disproportioneel om een inreisverbod te geven, gelet op het negeren van een bevel, van een vrijwillige terugkeer toen het visum type C was verstreken (verzoekende partij kwam België binnen in april 2019), en het herhaaldelijk tevergeefs indienen van een gezinsherenigingsaanvraag in functie van dezelfde referentiepersoon, zonder tegen de eerste weigeringen beroep aan te tekenen, ook wat de duur *in casu* betreft. De bestreden beslissing steunt op twee redengevingen.

Waar de verzoekende partij nog opmerkt dat zij niet kon terugkeren naar Marokko omwille van de Corona-maatregelen, merkt de Raad op dat bij het verstrijken van haar visum kort verblijf nog geen coronamaatregelen van kracht waren en al evenmin bij het nemen van de eerste weigeringsbeslissing gezinsherenigingsaanvraag van 20 januari 2020.

Verder stelt de verwerende partij correct in haar nota met opmerkingen:

“In zoverre zij aanvoert dat er in de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden met de wereldwijde coronaepidemie waardoor zij ten tijde van haar laatste aanvragen niet kón terugkeren naar Marokko en waardoor zij genoodzaakt was om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen, benadrukt verweerder erop dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Verweerder benadrukt vooreerst dat verzoekende partij met haar vage beschouwingen niet aannemelijk maakt dat zij werkelijk in de onmogelijkheid was om het grondgebied te verlaten.

Niet alleen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de eerste beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) reeds op 20.01.2020 werd genomen (i.e. voor de wereldwijde uitbraak van de corona-epidemie). Bovendien kan enkel worden vastgesteld dat het ook gedurende de voorbije maanden quasi op elk moment mogelijk is geweest voor Marokkaanse onderdanen om terug te reizen naar het land van herkomst, minstens wordt het tegendeel niet aangetoond.

Verder wijst verweerder erop dat indien verzoekende partij werkelijk in de onmogelijkheid was om het grondgebied te verlaten, quod non, dan had zij om de verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten, moeten verzoeken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij een dergelijke aanvraag heeft ingediend, doch wel dat zij ervoor opteerde om tot tweemaal toe een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen telkens haar eerdere aanvraag werd afgewezen, in dit in functie van dezelfde referentiepersoon.

Door niet in beroep te gaan tegen de negatieve beslissingen, maar daarentegen telkens kort daarop een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van dezelfde referentiepersoon is het duidelijk dat verzoekende partij de procedure van art 47 van de Vreemdelingenwet misbruikt, louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Dit werd geheel terecht door de gemachtigde van de Minister in de bestreden beslissing aangehaald.” Dit klemt nog meer nu de verzoekende partij dergelijke aanvraag kan indienen vanuit het herkomstland. Loutere bedoelingen om legaal te verblijven en het bezit van een oranje kaart doen hieraan geen afbreuk.

Deze laatste grief van de verzoekende partij is niet dienstig.

Wat de kritiek aangaande de duur van het inreisverbod betreft, verwijst de Raad ook naar het gestelde onder punt 2.4.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). In dit geval is de verwerende partij overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing stelt immers dat het belang van de immigratiecontrole meespeelt.

En dat: *“Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”* Zij heeft hierbij niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

De schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteits- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij in dit onderdeel aannemelijk dat artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet is geschonden.

2.4.1. In een tweede onderdeel zet de verzoekende partij uiteen:

“6. Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen: 1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In casu is dit niet op afdoende wijze gebeurd, waardoor de voormelde wetbepaling manifest werd geschonden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23):

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”

De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van drie jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoekster dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar heeft opgelegd, zonder evenwel enig onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoekster.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.

*Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.
De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.”*

2.4.2. De verzoekende partij houdt voor dat de duur van het inreisverbod niet afdoende is gemotiveerd, disproportioneel is en er een automatische bepaling van de maximumduur van drie jaar werd toegepast. Met de specifieke omstandigheden, eigen aan de verzoekende partij, werd geen rekening gehouden. De verwerende partij heeft kennelijk onredelijk en onzorgvuldig gehandeld.

De Raad is het niet eens met deze redenering.

De bestreden beslissing motiveert op afdoende wijze over de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij:

“Betrokkene kwam op 04 04 2019 via Charleroi de Schengenzone binnen in het gezelschap van haar moeder L. B. (ov nr X) en haar drie zussen T. L. (ov nr X), T. S. (ov nr X) en T. I. (ov nr X) Alle vijf waren zij in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko Betrokkene keerde echter met terug naar Marokko en diende vervolgens 3 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met haar Nederlandse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 12.1980 De eerste twee aanvragen, ingediend op 15 10 2019 en op 13 02 2020 werden geweigerd op 20.01 2020 en op 15 07 2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten Betrokkene ging tegen geen enkele weigering in beroep en diende op 05 09 2020 diende betrokkene een derde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2C met dezelfde referentiepersoon Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15 12 1980 louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 15.07 2020 werd op 16 07 2020 aangetekend verzonden aan betrokkene met een bevel om uiterlijk op 21 08.2020 het grondgebied te verlaten Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15 12 1980 Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat ZIJ ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar met toe in staat zou zijn Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”

Uit deze motieven blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij en een individueel onderzoek heeft verricht, in overeenstemming met de parlementaire voorbereiding die geleid heeft tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en met de “richtlijn 2008/115/EG” waarnaar de verzoekende partij verwijst. De verwerende partij merkt correct op in haar nota met opmerkingen dat uit artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven blijkt dat voor het bepalen van de duur van het inreisverbod er rekening moet gehouden worden met alle relevante omstandigheden van het individuele geval. Van een automatische toepassing van de maximum van drie jaar is geen sprake. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat geen individueel onderzoek plaatsgreep of dat niet werd gehandeld in overeenstemming met de parlementaire voorbereiding van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarnaar zij verwijst. Een schaarse motivering kan afdoende zijn. De Raad verwijst naar de uiteenzetting onder punt 2.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2

februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in dit onderdeel niet aanduidt met welk relevant en dienstig gegeven van haar specifieke situatie geen rekening is gehouden. Zij toont niet aan dat de bestreden beslissing onjuist is genomen.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij rechtmatig kon verwachten dat geen inreisverbod zou worden opgelegd.

Met verwijzing naar de eerdere bespreking van het middel toont de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur in dit onderdeel niet aan.

2.5.1. In een derde onderdeel betoogt de verzoekende partij het volgende:

“7. Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster.

In het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet diende verwerende partij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Verzoeker onderhoudt hier een familieleven met haar broer (de referentiepersoon), haar moeder en haar zussen.

Verwerende partij heeft, bij het opleggen van het inreisverbod (i.e. de bestreden beslissing), evenwel geen rekening gehouden met deze familiebanden. Indien dit inreisverbod, van 3 jaar (!), immers wordt gehandhaafd, zullen verzoekster en haar familie lang van elkaar gescheiden zijn en zal het lang duren eer verzoekster het nodige kan doen vanuit Marokko om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij aldus geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Het inreisverbod heeft nochtans een grote impact op het toekomstig leven van verzoekster.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de familiale leefomstandigheden van verzoekster. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 3 december 2019, arrest nr. 229 730):

“Zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, moet de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod inderdaad rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, §1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). [...]

De Raad wijst erop dat het door de gemachtigde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzijdige draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8

van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechtbank van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)."

2.5.2. De Raad merkt op dat luidens het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, correct geciteerd door de verzoekende partij, dit artikel slechts van toepassing is op een verwijderingsmaatregel, wat de bestreden beslissing niet is. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar familielevens met haar broer, toont de verzoekende partij niet aan dat deze grief relevantie heeft (zie punt 2.6.) nu het verblijf bij haar broer recent is en de verzoekende partij meerderjarig is. Wat haar moeder en zussen betreft, toont de verzoekende partij niet aan dat deze legaal in het land verblijven en, zoals de verzoekende partij, niet hetzelfde lot ondergaan. Met de samenwoning met haar legaal verblijvende broer is wel degelijk rekening gehouden wat blijkt uit de beslissing van 4 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, op 6 januari 2021 ter kennis gegeven, samen met de bestreden beslissing.

De verzoekende partij laat na uit te werken welke de aard en de hechtheid is van haar familielevens en de louter grief dat zij lang gescheiden zal zijn van haar familie, voldoet niet. Immers bijna gans de familie zal, bij gebreke aan een legaal verblijf, dienen terug te keren naar het herkomstland.

Dit onderdeel is, zo al onvankelijk, ongegrond.

2.6.1. In een laatste onderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het onderdeel zet uiteen:

"8. Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het familielevens van verzoekster in België.

Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM.

Artikel 8, 1° EVRM bepaalt evenwel het volgende:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis."

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van een aantal op beperkende wijze opgesomde oogmerken.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten nagaan of een beslissing met betrekking tot verblijfsrecht of inreisverbod het recht op familie- en gezinsleven (voorzien in artikel 8 EVRM) niet schendt. Zij moeten daarbij een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om migratie te controleren enerzijds, en anderzijds het belang van de betrokken vreemdelingen om een familie- en gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het familielevens van verzoekster, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een maximumduur van driejaar!) te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoekster kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezins- en familielevens kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.”

2.6.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet, dat het een autonoom begrip is en dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

De Raad herinnert eraan dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een privé- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Verder houdt artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht in, enkel een onderzoeksplicht.

Vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, dient het bestaan van een beschermingswaardig privé- en gezinsleven dan ook te worden vastgesteld.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit is ouders en minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar broer te worden aangetoond.

De verzoekende partij laat na dit aan te tonen in haar middel. Het betoog betreffende artikel 8 van het EVRM is hoofdzakelijk theoretisch en zeer vaag. Bijkomende elementen van afhankelijkheid komen niet ten berde. Wat haar privéleven betreft, geeft de verzoekende partij geen enkele argumentatie.

Met dit betoog slaagt de verzoekende partij er niet in de schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Waar de verzoekende partij opnieuw herhaalt dat de bestreden beslissing disproportioneel is genomen, verwijst de Raad naar haar voorgaande bespreking, waaruit blijkt dat de bestreden beslissing kennelijk redelijk is genomen.

Ook dit onderdeel is ongegrond.

2.7. De Raad besluit dat het enig middel ongegrond is, in de mate dat het ontvankelijk is.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN